

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 maja 2019 roku w sprawie z wniosku W. D., S. P., R. C., E. C., B. P. i H. C. z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K. o ustanowienie służebności przesyłu Sąd Rejonowy w Brzezinach:

1. ustanowił na nieruchomości położonej w D. dla której w Sądzie Rejonowym w Brzezinach urządzona jest Księga Wieczysta (...) służebność przesyłu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w K., na działce o powierzchni 0,3992 ha stanowiącą część działki (...) oznaczoną na szkicu sporządzoną przez biegłego K. G. w dniu 20 maja 2017 roku liniami wyznaczonymi przez punkty 1, 2, 14, 15, 16 oraz na działce o powierzchni 0,5330 ha stanowiącej część działki nr (...) oznaczonych na szkicu sporządzoną przez biegłego K. G. w dniu 20 maja 2017 roku liniami wyznaczonymi przez punkty 3, 4, 12, 13, 3 oraz na działce o powierzchni 0,3827 ha stanowiącą część działki (...) oznaczoną na szkicu sporządzoną przez biegłego K. G. w dniu 20 maja 2017 roku liniami wyznaczonymi przez punkty 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 5 polegającą na prawie utrzymania modernizacji i konserwacji urządzeń przesyłowych energii elektrycznej wraz z prawem wchodu i przejazdu na teren obciążony służebnością, zarówno ludzi jak i maszyn i urządzeń niezbędnych do wykonywania konserwacji i modernizacji istniejących linii przesyłowych,
2. szkic sporządzony przez biegłego K. G. w dniu 20 maja 2017 roku uznał za integralną część niniejszego orzeczenia,
3. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz W. D. 9905,25 zł tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia,
4. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz S. P. 9905,25 zł tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia,
5. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz E. C. 9905,25 zł tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia,
6. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz H. C. 3301,76 zł tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia,
7. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz B. P. 3301,76 zł tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia,
8. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz R. C. 3301,76 zł tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia,
9. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz H. C., R. C., E. C., W. D., B. P., S. P. 6200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, ustalając że w pozostałym zakresie każdy z uczestników pozostaje przy poniesionych kosztach postępowania.

Apelację od powyższego postanowienia wywiodła uczestniczka postępowania, zaskarżając je w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w postaci:

- Decyzji Naczelnika Gminy w D. z dnia 3 kwietnia 1985 r. wydanej na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości wraz z załączonym do niej wykazem właścicieli (...) sporządzonym w dniu 17 grudnia 1984 r.,

- Decyzji Urzędu Wojewódzkiego w P. z dnia 17 grudnia 1984 r. nr (...).III. (...) w sprawie zatwierdzenia planu realizacyjnego linii 400 kV R. – Ł.,
- Pisma Starostwa Powiatowego w B. z dnia 18 grudnia 2013 r. znak BG. 6620,

i przyjęcie, że w dniu sporządzenia wykazu oraz na dzień wydania Decyzji poprzednik prawny Spółki powinien był wiedzieć, iż nie przysługuje mu tytuł prawny do korzystania z (...) ze względu na brak zgody właścicieli, a względnie – decyzji administracyjnej o charakterze wywłaszczeniowym, podczas gdy według najlepszej wiedzy inwestora uzyskanej z ewidencji gruntów prowadzonej przez organy gminy D. na dzień sporządzenia wykazu wynikało, że właścicielem (...) pozostawał Państwowy Fundusz Ziemi, a zatem zgodnie z zasadą jednolitej własności państwowej, obowiązek uzyskania jednego z ww. tytułów nie istniał i wobec braku sprzeciwu ze strony właścicieli, poprzednik prawny Spółki, który uzyskał wszelkie ówczesne wymagane pozwolenia prawno-budowlane (w tym pozwolenie na budowę, decyzję w sprawie zatwierdzenia planu realizacyjnego i protokół odbioru linii) pozostawał w błędnym, ale uzasadnionym przekonaniu, że posiadał prawo do korzystania z (...) w chwili rozpoczęcia korzystania ze służebności, co wobec upływu 20-letniego terminu, doprowadziło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w okolicznościach dobrej wiary,

b) art. 234 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i pominięcie, iż Sąd jest związany domniemaniem dobrej wiary (art. 7 k.c.) oraz posiadania zgodnie z prawem (art. 341 k.c.) do czasu jego obalenia, które w niniejszej sprawie nie nastąpiło,

2. naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 305¹ § 1 k.c. w zw. z art. 305² § 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji ustanowienie na nieruchomości służebności przesyłu za wynagrodzeniem, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu,

b) art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy Spółka nie nabyła w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w dobre wierze, podczas gdy spełnione zostały wszystkie przesłanki niezbędne do uznania, że do nabycia takiego prawa doszło tj. nieprzerwane posiadanie trwałego i widocznego urządzenia przez okres 20 lat,

c) art. 6 k.c. w zw. z art. 341 k.c. i art. 7 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której wnioskodawcy nie obali domniemania dobrej wiary występującej po stronie (...) S.A.

W konkluzji powyższego skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu w całości. Nadto wniosła o zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, wnioskodawcy domagali się jej oddalenia oraz zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawców zwrotu kosztów procesowych za postępowanie apelacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, opłaty skarbowej, opłaty sądowej wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki postępowania okazała się bezzasadna.

Tytułem wstępu stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za własne i czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. W konsekwencji, Sąd II instancji nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, że nietrafny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Zgodnie z treścią przywołanego wyżej przepisu, stosowanego na gruncie postępowania nieprocesowego w oparciu o art. 13 § 2 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w cytowanym przepisie, polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądzenia w części, obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o odmiennych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, który to pogląd Sąd odwoławczy w pełni podziela).

Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

W świetle powyższego wyводу stwierdzić należy, że na gruncie sprawy, będącej przedmiotem kontroli instancyjnej, argumentacja skarżącego, dotycząca rzekomego naruszenia przez Sąd I instancji normy, wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., sprowadza się w istocie do próby wykazania, że ów Sąd, opierając się na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, wysnuł z niego nieprawidłowe wnioski, tj. błędnie uznał, iż uczestnik nie nabył w drodze zasiedzenia w dobrej wierze służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu na nieruchomości, stanowiącej obecnie własność wnioskodawców. W rzeczywistości autor apelacji zarzuca więc Sądowi Rejonowemu błąd subsumcji, polegający na niewłaściwym zastosowaniu przesłanek nabycia w drodze zasiedzenia służebności przesyłu oraz przesłanek pozwalających na ustalenie, że owo zasiedzenie nastąpiło w dobrej wierze.

Z uwagi na fakt, iż czynienie ustaleń, o których mowa wyżej, należy do zagadnień prawa materialnego, postawiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., winien być rozpatrywany jako dotyczący prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego, to jest art. 172 k.c., art. 292 k.c., art. 352 § 1 k.c. oraz art. 305¹ k.c. – (...) k.c.

Owe zarzuty są jednak chybione.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, iż myli się skarżący twierdząc, że z materiału dowodowego, zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w tym w szczególności z decyzji Naczelnika Gminy w D. z dnia 3 kwietnia 1985 r., wynika, że poprzednikowi prawnemu uczestnika postępowania przysługiwał tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, stanowiącej obecnie własność wnioskodawców, w zakresie służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu.

Analiza owej decyzji prowadzi bowiem do wniosku, że rację ma Sąd I instancji, uznając, iż zezwalała ona ówczesnemu Zakładowi (...) wyłącznie na wejście na działki sąsiednie w stosunku do działek wnioskodawców celem realizacji linii energetycznej. Skoro do realizowania inwestycji nie została wydana decyzja administracyjna dotycząca nieruchomości wnioskodawców to poprzednik prawny uczestnika nie mógł uważać się za podmiot uprawniony do dysponowania nieruchomością małżonków C.. Bowiem powinien on dołożyć minimum staranności w ustaleniu stanu własności terenu. W 1985 r. w ewidencji gruntów jako właściciel przedmiotowej nieruchomości był wpisany S. C., a nadto Urząd Gminy posiadał dane kto płaci podatek od nieruchomości. Zatem należy uznać, iż poprzednik prawny uczestnika nie sprawdził stanu prawnego nieruchomości, lecz oparł się na nieaktualnych informacjach. To na inwestorze spoczywał bowiem obowiązek uzyskania prawa do dysponowania tym terenem, zatem powinien poczynić niezbędne działania w celu uzyskania dokumentów uprawniających go do korzystania z nieruchomości. Natomiast poprzednik prawny uznał, iż grunt ten stanowi własność Skarbu Państwa, nie dokonując jakiegokolwiek sprawdzenia w tym zakresie.

Powyższe oznacza, że wspomniana decyzja, nie miała charakteru wywłaszczeniowego, gdyż nie uprawniała poprzednika prawnego uczestnika do korzystania z przedmiotowej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu, a zatem nie pociągnęła za sobą następstw w postaci trwałej ingerencji w prawo własności owej nieruchomości.

Następstwem powyższego wyводу jest stwierdzenie, że nie ma racji skarżący, gdy twierdzi, że Sąd I instancji, ustalając, iż nie zasiedział on służebności przesyłu, postąpił w sposób błędny.

Należy bowiem mieć na względzie, że w sytuacji, gdy wspomniana wyżej decyzja upoważniała pracowników Zakładu (...) do realizacji inwestycji jedynie na nieruchomościach sąsiadujących z nieruchomością wnioskodawców, to żadną miarą nie można uznać, by poprzednikowi prawnemu uczestnika przysługiwało prawo do korzystania z nieruchomości, stanowiącej aktualnie własność wnioskodawczyni. Z tego też względu uczestnik nie może powoływać się na dobrą wiarę.

Zgodnie z ugruntowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego koncepcją dobrej wiary, podzielaną przez Sąd Okręgowy, nie jest w dobrej wierze ten, kto wykonuje prawo, o którym wie, że mu nie przysługuje, jak również ten, kto wykonuje nieprzysługujące mu prawo bez tej świadomości, o ile przy dołożeniu należytej staranności mógłby się dowiedzieć o rzeczywistym stanie prawnym danej sytuacji. Przyjęte rozumienie dobrej wiary w związku z wykonywaniem posiadania prowadzącego do zasiedzenia, w tym i służebności o treści służebności przesyłu, oznacza, że za osobę zasiadającą tę służebność w dobrej wierze można by uznać jedynie tego, kto z cudzej nieruchomości korzysta nie w zakresie treści dowolnego prawa, ale wyłącznie w zakresie treści służebności o treści służebności przesyłu, a w danych okolicznościach jego błędne przekonanie o przysługiwaniu mu uprawnień mieszczących się w zakresie tej służebności jest usprawiedliwione. Wytworzenie się błędnego, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionego przekonania o powstaniu na rzecz przedsiębiorcy korzystającego z urządzeń przesyłowych, posadowionych na cudzym gruncie, służebności o treści służebności przesyłu musiałoby mieć oparcie w zdarzeniach, których zaistnienie mogło wywołać takie przekonanie (tak m. in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 76/15, L., uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, L., jak również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1999 r., II CKN 560/98, L.).

Podkreślić należy, że w odniesieniu do posiadania prowadzącego do zasiedzenia, o rodzaju wiary posiadacza decyduje wyłącznie chwila objęcia w posiadanie. Wynika to wprost z wykładni językowej art. 172 k.c. (mowa w nim o uzyskaniu posiadania) i przez art. 292 kc odpowiednio do nabycia przez zasiedzenie służebności. O dobrej lub złej wierze decydują konkretne okoliczności sprawy i na ich podstawie należy badać stan świadomości konkretnego posiadacza, w tym również wypełnienie obowiązku dołożenia należytej staranności. Dobrą wiarę posiadacza wyłącza przede wszystkim ujawnienie takich okoliczności, które u przeciętnego człowieka powinny wzbudzić poważne wątpliwości, że nie przysługuje mu prawo do korzystania z rzeczy w wykonywanym zakresie. Zła wiara wiąże się bowiem z powzięciem przez posiadacza informacji, które - racjonalnie ocenione - powinny wzbudzić w nim uzasadnione podejrzenie, że nie przysługuje mu takie prawo do władania rzeczą, jakie faktycznie wykonuje (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 28

grudnia 1979 r., II CR 471/79, OSNC 1980, Nr 6, poz. 127; z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 594/08, z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 374/09, i z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 642/10).

W świetle powyższych rozważań nie można zgodzić się z postawioną w apelacji tezą, że domniemanie dobrej wiary po stronie poprzednika prawnego uczestnika postępowania nie zostało skutecznie obalone. Judykatura niejednokrotnie podkreślała, iż fakt objęcia rzeczy w posiadanie w połączeniu z faktem notoryjnej znajomości określonych przepisów prawa uzasadnia wyprowadzenie z tych przesłanek wniosku – zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego – że podmiot wszedł w posiadanie rzeczy w złej wierze i obalenie domniemanie z art. 7 k.c. Domniemanie dobrej wiary posiadacza wzruszyć może zatem dowód, że posiadacz w chwili rozpoczęcia posiadania w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu wiedział lub przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o tym, że narusza swym zachowaniem prawo innej osoby. Takim dowodem może być stwierdzenie braku własnego tytułu posiadacza uprawniającego do wejścia na cudzy grunt czy korzystania z niego w określonym zakresie (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 listopada 2008 r., II CSK 346/08, z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 400/08, z dnia 24 lipca 2009 r., II CSK 121/09, czy postanowienia: z dnia 17 marca 2010 r., akt II CSK 439/09, z dnia 6 września 2013 r. V CSK 440/12) (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 maja 2014 r. II CSK 472/13, Legalis Numer 1003004). Nie może być mowy o korzystaniu w dobrej wierze z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu, gdy przedsiębiorca przesyłowy, będący przecież profesjonalistą, nie dysponuje nie tylko zgodą właściciela nieruchomości w jakiegokolwiek postaci, ale też nie legitymuje się zgodą poprzednika prawnego właściciela nieruchomości (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 5 kwietnia 2013 r. V ACa 18/13, Legalis numer 1024732)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że rację ma Sąd Rejonowy, że przedsiębiorstwo przesyłowe było posiadaczem służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w złej wierze. Uczestnik nie posiadał żadnego tytułu prawnego uprawniającego go do korzystania z nieruchomości wnioskodawcy, ani zgody poprzednika właściciela nieruchomości, co wyłączało domniemanie wynikające z treści art. 7 k.c.

Sąd II instancji w efekcie nie podziela argumentacji zawartej w apelacji i stoi na stanowisku, że ustalone w sprawie okoliczności z powodzeniem pozwalają obalić domniemanie dobrej wiary posiadacza służebności, gdyż nie usprawiedliwiają w żadnej mierze ewentualnego jego przekonania, iż przysługiwało mu prawo do korzystania z cudzej nieruchomości, a nawet nie dają podstaw w świetle doświadczenia życiowego do faktycznego przypisania mu takiego przekonania, gdyż okolicznością notoryjną wręcz jest, że w latach 80-tych jednostki państwowe przywiązywały niewielką wagę do kwestii zgodności z prawem swoich działań inwestycyjnych – stąd nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 7 k.c., art. 234 k.p.c. i art. 6 k.c.

Brak podstaw do stwierdzenia dobrej wiary po stronie przedsiębiorstwa przesyłowego nakazuje podzielić pogląd Sądu meriti, iż nie doszło do zasiedzenia przedmiotowej służebności przez uczestnika postępowania ani jego poprzedników. W postępowaniu pierwszoinstancyjnym prawidłowo rozważono kwestię przesłanek zasiedzenia i trafnie uznano, że nie upłynął termin wymagany przez ustawę w przypadku nabycia posiadania służebności w złej wierze – nie może więc być mowy o naruszeniu art. 282 k.c. i w związku z art. 172 k.c. Zgodzić się w pełni trzeba także z Sądem I instancji, że skoro przedsiębiorca przesyłowy nie potrafił wywieść tytułu do korzystania z cudzej nieruchomości, na której posadowione są urządzenia przesyłowe, ani z nabycia służebności w drodze zasiedzenia, ani też z żadnych innych źródeł, to mamy do czynienia ze spełnieniem przesłanek przewidzianych w art. 305² § 2 k.c., a w konsekwencji z sytuacją uzasadniającą ustanowienie służebności przesyłu zgodnie z żądaniem właścicielki nieruchomości.

W świetle powyższego wyводу, nieuprawniony jest wniosek, że w chwili objęcia w posiadanie urządzeń przesyłowych, przebiegających nad nieruchomością wnioskodawców – co nastąpiło w drugiej połowie 1986 r. – poprzednik prawny uczestnika pozostawał w dobrej wierze.

Wobec powyższego, zgodnie z treścią art. 172 § 2 k.c., uczestnik mógłby zasiedzieć służebność gruntową odpowiadającą w swej treści służebności przesyłu dopiero po upływie lat trzydziestu, tj. w czerwcu 2016 r. Na przeszkodzie temu

stało jednak wystąpienie przez wnioskodawców w dniu 17 grudnia 2012 r. z wnioskiem o ustanowienie owej służebności, albowiem w ten sposób wnioskodawcy skutecznie przerwali bieg zasiedzenia.

Sąd Okręgowy uznał zatem, że apelacja nie zawiera zarzutów, mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym, jako bezzasadna, podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na przepisie art. 520 § 2 k.p.c., uznając iż interesy wnioskodawców i uczestnika postępowania w niniejszej sprawie były sprzeczne, a wnioskodawcy – wobec oddalenia apelacji uczestnika postępowania w całości – wygrali sprawę w postępowaniu apelacyjnym. Z tych względów, Sąd Okręgowy zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawców kwoty po 240 zł tytułem kosztów postępowania. Powyższa kwota, stanowiąca koszty zastępstwa prawnego, została ustalona na podstawie § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 poz. 1800 ze zm.).